



Miljø- og
Fødevareministeriet

Folketingets Miljø- og Fødevareudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. 2020-12287
Den 3. juli 2020

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 1051 (MOF alm. del) stillet 15. juni efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Spørgsmål nr. 1051

” Vil ministeren redegøre for, hvilke alternativer der eksisterer til at klappe havneslam?”

Svar

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der oplyser:

”Der er flere alternativer til at klappe havbundsmaterialer, afhængigt af materialets beskaffenhed og indhold af miljøfremmede stoffer. Det fremgår i bekendtgørelse om bypass, nyttiggørelse og klapping af optaget havbundsmateriale, at genplacering af havbundsmaterialer skal følge et bestemt hierarki, hvor bypass prioriteres over nyttiggørelse, og først herefter kan klapping tages i anvendelse. Hvis materialets indhold af miljøfremmede stoffer er så højt, at materialet hverken kan genplaceres på søterritoriet, eller nyttiggøres på land, kan deponering i spulefelt, eller på landdeponi komme på tale.

Alle ansøgninger om genplacering af havbundsmaterialer på søterritoriet, eller nyttiggørelse på land, screenes af Miljøstyrelsen, inden der tages stilling til eventuel genplacering af materialet. Hvis materialet er så rent, at det ligger under Miljøstyrelsens nedre aktionsniveau, overdrages sagen til Kystdirektoratet, som vurderer, om materialet bør indgå i den naturlige sedimentvandring tæt på opgravningsstedet (bypass), eller nyttiggørelse til eksempelvis kystfodring.

Hvis materialet ikke kan anvendes til bypass eller nyttiggørelse på havet (f. eks. kystfodring), vurderes det, om det i stedet kan nyttiggøres i projekter på land. Kun i det omfang ansøgeren kan redegøre for, at materialet ikke kan nyttiggøres, vurderer Miljøstyrelsen, om det i stedet kan klappes. En stor del af det materiale, som opgraves fra havne og sejltreder, kan ikke nyttiggøres på grund af materialets fysiske egenskaber. Finkornet og mudret sediment kan sjældent nyttiggøres. Andet materiale kan ikke nyttiggøres, fordi der ikke er samtidighed mellem behovet for vedligeholdelse af sejldybden i en havn og behovet for materialer til anlægsopgaver.

Spulefelter til havnesediment placeres normalt i tilknytning til havnene, og materialet kan pumpes direkte ind i feltet fra oprensningsskibet. Antallet af spulefelter er dog begrænset på landsplan.

Landdeponiløsningen benyttes sjældent, da der ofte er behov for oprensning af store mængder sediment, som løbende tilføres havnene fra havet. Det ville kræve et stort antal lastbiltransporter (mere end 20.000 transportere) at bortskaffe eksempelvis 350.000 m³ havbundsmateriale fra et havneprojekt. Derfor benyttes spulefeltløsningen, hvis muligt. Både landdeponering og spulefeltdeponering er dyre løsninger.”

Lea Wermelin

/

Katrine Nissen